

Během pandemie se odhadovalo, že 80 % aktivních složek klíčových léků má původ v Asii, obzvláště v Indii a v Číně, protekcjonismus v této oblasti by byl velmi rozumný, vysoký stupeň ekonomické závislosti a globální provázanosti plodí jednu krizi za druhou. Volný trh přestává být úplně volným, epocha globalismu a postliberalismu bezpochyby končí, po dlouholeté naivitě vycházející z principu „někde jinde se to levně udělá, my máme hlavy na technologie a služby“, se ukazuje, že nemáme ani to a evropskounijní demagogie nás v brzké perspektivě přestane živit. Nastupují historicky normálnější epochy, než co jsme posledních dvacet let zažívali. Nastupuje epocha silné konkurence ve všech sektorech a ta si vynucuje přirozenou míru protekcjonismu národního prostoru, nejen v ekonomice, např. pokud kultura neartikuluje a nekultivuje národní potřebu, je agresivním nástrojem národní likvidace, objektivita práva nemůže být založena na dozoru nějakého zahraničního centra, které se navíc bizarně pomalu přesouvá z Bruselu do Langley. V ekonomické oblasti se musí

národní stát různými formami chránit a nutně obnovovat své výrobní struktury, myšlenka, že Bruslem řízená společná ochrana evropských ekonomických zájmů je dostatečná, není moc průchozí. Evropskounijní ekonomický prostor má daleko k původním myšlenkám velkých zakladatelů, ve své dnešní podobě není konkurenčně spravedlivý, z mnoha důvodů je evropskounijní ekonomický systém pro Česko absurdně nebezpečnější než čínská konkurence, která by při normální ekonomické politice potencovala tvůrčím způsobem naši ekonomiku. EU je řízena Německem a Francií a co je výhodné pro jejich zájmové skupiny, s velkou pravděpodobností není výhodné pro českého výrobce, pokud tu ještě nějaký zbyl, jen těžko se dá vylhat fakt, že západní část Evropy Česko proměnila v trapnou stagnující montovnu.

Společná evropská cla proti vnějšímu světu nejsou z principu optimální, nemohou rozumným způsobem vybalancovat zájmy členských zemí, tedy návrat k národně řízené ekonomice, je dřív nebo později nevyhnutelný. Sice velká většina mainstreamových ekonomů bude považovat protekcionismus za zastaralý, ale je to spíš otázka adekvátnějšího vnímání reality. Velké civilizace, jako Mayové a Aztéci, aby si chránily svoji identitu, limitovaly obchodní výměnu. V řeckých městských státech měla politika klíčové zadání, zajistit import obilí, podobně i v Římě, kde pro to existovaly speciální státní instituce. Moderní protekcionismus jde do 17. století, ve Francii kraloval ministr financí merkantilista Colbert, zlato nesmělo přes francouzské hranice, aby se neoslabil stát, některé směry francouzské politiky v tomto období stále vidí inspiraci pro Francii. Anglie vždy vynikala v nejagresivnějších formách protekcionismu, např. Tratado de Methuen mezi Anglií a Portugalskem z roku 1703 by mělo být varováním pro malé ekonomiky, Anglie si zmonopolizovala přístup na portugalský vnitřní trh, což způsobilo staletou dekadenci portugalského průmyslu. V 19. století panoval i v tzv. liberálních státech silný protekcionismus. Protekcionismus může mít řadu podob, defenzivní obrannou nebo ofensivní jakou praktikovala v

historii Británie nebo dnes USA. Kromě přímých celních bariér existují nepřímé bariéry jako jsou environmentální a sociální kritéria. Agrární skupiny v USA nevyžadují po vládě pouze omezení dovozu, ale politiku, která by přinutila ostatní země otevřít se jejich produkci. Formou bezplatné potravinové pomoci a servisních organizací si v první fázi vytvoří obchodní a politickou infrastrukturu, v druhé fázi se už musí platit.

Liberálové tvrdí, že volný obchod pacifikuje mravy, ovšem historie ukazuje, že ekonomické války byly velmi brutální.

Stovky let válčily západoevropské země o ovládnutí mořských cest, od 17. století ovládala Anglie moře, protekcionismus ostatních zemí byl pro ni nevýhodný a i válkami si vynucovala otevření hranic. Evropa si vynutila otevření asijských trhů, nejdřív ve válce o koření, pak opiové války v Číně. Británie měla velký zájem o porcelán a hedvábí, ale Čína neměla zájem o britskou produkci, ve velmi brutálních válkách vnutili Britové Číně jako protihodnotu opium a vynutili si otevření země. Británie např. diktovala Číně i celní tarify k ostatním zemím. Prezident Ulysses Grant prohlásil: „Britové praktikovali protekcionismus 200 let, přišel náš čas...“, a americký čas pořád trvá.

| LIBOR ČÍHAL

■ ■ ■ ■ ■ (1 votes, average: **5,00** out of 5)

>> Podpora

Svobodný svět nabízí všechny články zdarma. Náš provoz se však neobejde bez nezbytné finanční podpory na provoz. Pokud se Vám Svobodný svět líbí, budeme vděčni za Vaši pravidelnou pomoc. Děkujeme!

Číslo účtu: 4221012329 / 0800

>> Pravidla diskuze

Než začnete komentovat článek, přečtěte si prosím pravidla diskuze.

>> **Jak poslat článek?**

Chcete-li také přispět svým článkem, zašlete jej na e-mail: redakce (zavináč) svobodny-svet.cz. Pravidla jsou uvedena [zde](#).

